

SUBSCRIPCIONS:

Barcelona, un mes Ptas. 350
Províncies, un mes. " 350
Amèrica i Filipines, trimestre " 1050
Els altres països, trimestre " 1600

CATALUNYA

ORGAN REGIONAL DE LA CONFEDERACIO NACIONAL DEL TREBALL

REDACCIO, ADMINISTRACIO I TALLERS: Carrer Consell de Cent, número 202
Telèfons: Redacció 30327
Administració. 30293
Tallers 32571

ANY I

Barcelona, dissabte, 10 d'abril del 1937

NUMERO 42

Siluetes ciutadanes

Les bombes que cauen damunt les ciutats obertes

Suena estridentment les sirenes. Són les cinc del matí. La senyora Roseta tasta la porta de la minyona de servei i li diu:
—En senyora Roseta, que han donat el senyal de perill.
La Roseta salta del llit, es vesteix ràpidament i surt al balcó.
—En efecte—diu—, són les sirenes i la gent que es troba al carrer cerca els refugis.
La senyora Roseta es posa l'abric i se'n va amb la minyona als soterranis de la casa.
La majoria dels veïns dels altres pisos ja es troben al refugi. La veïna del quart pis, ha sortit de casa tan còrrida, que ha ralat a l'arribar. El seu marit s'ha dirigit al refugi amb sabatilles, casquet i un bati de colors clars. Sembla un personatge de vodevil.
En canvi, el veí del segon pis s'ha presentat tan elegant, que qualsevol creuria que es dirigia a una festa aristocràtica. No vol que les notes de l'escola el vegin vestit vulgarment. Si no s'ha portat un clavell al trauc es perquè no ha florit, encara les clavellines que té al balcó. Té la dèria que per ell sospiren totes les dones. Es tan gran la seva obsessió que, quan va al cinema i apareix una dona bonica damunt el lleit, arriba a creure's que li fa l'ullet.
Quan penetra la senyora Roseta al refugi se sent l'esperec d'una bomba.
Tots els veïns fan un crit d'estrebis. La senyora Roseta resta tranquilla.
—Sembla que vostè no s'estressa? — li pregunta la veïna del tercer pis.
—No — respon la senyora Roseta —. Els qui són "rojós" anomenen facciosos, ja saben el que es fan. La bomba que ara acaba d'explotar, segurament ha estat fregada damunt d'un taller que fabrica armament o bé munició.
En penetrar a casa la senyora Roseta, i es limita a somriure. Si fingessin la seguretat que ningú no els escolta, arrien més expansius; però com que no saben si s'ha encès dins del refugi algun mitic, preferixen somriure. De vegades un somriure és tan expressiu com una afirmació categòrica.
Llunyament esperec una altra bomba. La senyora Roseta torna a somriure. Interiorment pensa: un altre taller que cau.
Una veïna que encara no havia després els braços i que s'ha en un moment del refugi, diu:
—No mullis veïna i he presentat esperec d'horror, però us puc as-

segurar que mal no s'havien començats les salivades que es entenen ara. Es un crim deixar caure bombes damunt d'una ciutat oberta. Tinguen la seguretat que si es signés en guerra amb un país enemic, no s'atreviria a bombardejar-nos i ens donaria un tracte més humà que el que ens donen els militars facciosos. Els qui són una bomba i fugen són uns covards.
La senyora Roseta exclamà, una mica nerviosa:
—No sé per què he d'ésser un crim destruint els tallers que faciliten armament.
Les embussades anuncien que ha passat el perill i que els ciutadans poden abandonar els refugis.
En penetrar a casa la senyora Roseta, s'ha de fer de l'aparell telefònic. Despenja el receptor i se'l col·loca a l'orella.
—Es vostè la senyora Roseta? —pregunta una veu desconeguda.
—Sí, què passa?
—La seva filla...
—Què diu...?
—Que la seva filla ha mort a conseqüència del bombardeig.
La senyora Roseta va caure aplanada damunt d'una cadira, i va plorar desesperadament.
Dins la penombra de la sala hi va semblar veure la silueta de la noia veïna que, abans els braços, li deia:
"Te'n has convençut, ara?"
XARAU

PARLA UNA DONA DEL POBLE

Als companys d'Ordre Públic, d'Assalt, Civils i de Seguretat

«Les dones antifeixistes desitgem, igual que el 19 de juliol, veure-us al costat del poble, i el poble no són els socialistes, ni els anarquistes, ni els esquerrans, ni els rabassaires; el poble és el conglomerat d'aquestes organitzacions i vosaltres, que incondicionalment us posàreu al seu costat, no podeu anar contra una fracció d'aquest poble...»

(Atribució dirigida per una companya de l'Agrupació de Dones Lliures, des del micròfon de l'emissora E. C. N. i Radio C. N. T. F. A. L.)
Als companys d'Ordre Públic, Assalt, Civils, de Seguretat.
Que llunyans són totes aquestes glòries jornades del 19 de juliol, en les quals, agermanats en la lluita contra l'enemic comú, ens agrupàvem tota, absolutament tota, com un sol home i amb una sola voluntat, a defensar les nostres llibertats en lluitant pel perill.
Que lluny era semblar després del caos actual, després d'haver resultat inútil, escoria, els esforços i consensos de la C. N. T. en pro de la unitat del proletariat per explicar-li així la guerra i la revolució.
Nosaltres, les dones antifeixistes, les naves de la combativa dels fronts, volem fer arribar la nostra veu, plena de sinceritat i fraternitat, a aquesta germana, a aquesta filla del poble, que són els companys d'Ordre Públic, Assalt, Civils i de Seguretat, en demanda de molta tolerància, de paciència i amor.
La lluita que sostenim, la guerra d'extensió que sostenim, repareix l'ordre i el sacrifici de tota, absolutament de tota.
Però sembla que els antifeixistes hem oblidat que hi ha dues potents forces feixistes estrangeres que ens han enviat i que es proposen destruir-nos, sembla que, lluny de fer tota els possibles perquè les causes que afecten la nostra vida de guerra i revolució continuïn el seu curs, tota atenció als nostres interessos, ja sabem prou bément personalment, ja sabem prou bément el dolor i el perill, ho reconeixem perquè és la vida, realitat. Lluny

d'entendre aquesta lluita agitant i tragica, dediquem les nostres activitats a curar l'atmosfera, que ja està pesant i asfíxia.
Que lluny són d'aquelles jornades de juliol!
Els anarquistes ho havien oblidat tot; els anarquistes, sentint la responsabilitat moral que sobre nosaltres reposa, deixàrem de banda el record de les llargues temporades de presó, de càstig; deixàrem de banda les naves d'aquella època. Tancant record de les nostres esperances, motivades per l'impresionament del fill, del marit, del germà.
Les dones antifeixistes antifeixistes ens dirigim a vosaltres amb la més sana intenció. A nosaltres us ens guien en secret per interessos de patriotisme, en aquest moment, al marge de tota organització política i sindical, us mirem amb la més sana intenció que hem de veure del poble, que totora a ésser desorientada i lluitadora com ho són nosaltres, perquè en un moment a secundar amb els nostres que ens hem de veure en massa i que no seguim de cap manera plans que perjudiquin una fracció d'aquest poble.
Es per a nosaltres, les dones del poble, molt dolent que entre nosaltres hagin sorgit petites divergències, preparades i comunicades per gent interessada que no contrariem; que entre vosaltres i nosaltres sorgiran petites divergències, per tal d'afavorir l'una o l'altra, i hagin tingut, després d'haver contrariat, després d'haver oblidat, després, a l'antiga situació d'insolència, a l'antiga situació d'insolència.
En aquests moments, que amb dolor i esperança recordem, nosaltres, les dones antifeixistes, que hem organitzat els locals de moviment, no establim cap di-

ferència entre nosaltres i els nostres germans d'Ordre Públic, Assalt, Civils i de Seguretat, fins aleshores per vosaltres obligada i sotmesa a les ordres i lleis inhumanes que emanaven de personatges governamentals tirans i desvergonyits, havien de complir.
I nosaltres, ho he hem oblidat i tot està oblidat.
Una altra vegada, com no la guire, desitgem les dones antifeixistes veure-us al costat del poble, i el poble no són els socialistes, ni els anarquistes, ni els esquerrans, ni els rabassaires; el poble és el conglomerat d'aquestes organitzacions, i per tant, nosaltres, els qui incondicionalment us posàrem al costat d'aquest poble, no podem i hem d'anar contra una fracció d'aquest poble, quan aquesta fracció és nombrosa, com a força armada, perquè vosaltres us poseu, puix que no esteu la a les ordres d'un Govern burguès, vosaltres us poseu, i us a marxa fent d'Ordre Públic, Assalt, Civils i de Seguretat, els vostres simpàtics.
Amb la victòria sobre el feixisme aconseguim a Catalunya en el mes de juliol passat, va aturar-se a la categoria d'home, de govern nostre. Els nostres interessos, els interessos del poble, ens els vostres, tal com en l'actualitat és, els interessos del proletariat antifeixista, són els vostres interessos, i nosaltres us hi donem, i les dones del poble antifeixista us demanem també que obreu d'acord amb la vostra consciència, amb els vostres impulsos, i que us cap moment no secundeu ordres que representen en perjudici de la nostra causa comuna, de la causa de tots, per almenys interessos de partits que són representants d'una fracció del poble. I us repetim: si us dirigim a vosaltres en aquest moment, és amb la sana intenció, amb el més fervent desig de fraternitzar, de lluitar junts.
Si en certes ocasions algunes fraccions de la nostra organització us han enviat a portar les vostres armes al front, si us hi volien anar vosaltres, també portàveu doble intenció aquesta proposta, exposada de manera més o menys clara; no portaven més que el seu desig que el front d'Assalt, Civils i de Seguretat, i que hom els portés al front, puix que per a nosaltres no és un secret la terrible feitura que respecte a aquesta fracció volem aconseguir, sense mirar que tals actituds són contra nosaltres i que no hi ha cap justificació per a tal actitud, que començat a fer veure, que a més d'esser inoportuna, són també necessària en aquesta situació. A Aragó no es tracta el suficient material bélica, la qual cosa motiva que es faci impossible l'altre, i que amb prou feines es continuï l'enviament. Però anemotat contra vosaltres, mai.
Mal que us heu trobat amb veu de la que us heu trobat, tenim, la qual es creuen i somen i s'oposita subordinats de cap que

la majoria de les veïnes no inter-pretin el vostre sentit, els vostres sentiments, els vostres anhels; puix que cap d'aquestes qualitats no us intervingui en aquells moments en que cada individu ha d'obrar tal com li dicti la seva consciència. Nosaltres no us demanem sinó que obreu; com aquesta és la dèria, que dicta d'esser hàbil, de desfer-se de les ordres dels personatges que us imposen a dir guai per tal d'afavorir l'una o l'altra, que són del poble i que són bones; no més.
Disculpem-nos al veí el cura de la

nostre preocupació se hem parlat una mica més l'alt del que hauríem desitjat.
No ha estat aquesta la nostra intenció respecte a vosaltres; de no-cura, de recomanadora, i així no-rem que vosaltres ho compreneu.
I hem dit així perquè nosaltres, les dones antifeixistes, el considerem convenient; puix que si us consideràvem encara encapçalats de les ordres dels personatges del poble, no cercaríem d'arribar a vosaltres amb raonament, i anemotat amb desig de contrariar-nos.

La «vedette» Rosita Rodrigo també saluda a l'estil feixista

Lola Mendiveu i Rosita Rodrigo van de beutat a Buenos Aires. Una veïna «artista» esllanguida, els setanta anys, del braç d'una altra «artista», si no veia, tan-que joia, però que els anys ja li comencen a pesar, furtives, ben juntes, van fent de les seves a l'altra banda del mar. Mentre una pres-part en riu i altres a profit dels jocs, la Rosita, per no Espanya, la detentat d'actes re-sembla perquè saltava s'indigna. Les dues ho fan de dir en català. La Lola, una festiva; la Rosita, una seriosa.
La notícia, que era arribada de Buenos Aires, diu així:
Buenos Aires, 28. — S'ha notat que la «vedette» espanyola Rosita Rodrigo, feu detentat aquí en un acte espanyol perquè estaves sindicada. No solament no s'acomen-tenia que fossin exiliats, sinó que demanà que fossin lliurats a les autoritats faccioses. Ella mateixa es comprometé a pagar les despeses del viatge. A això, naturalment, no s'accedí.
Res més no ens diu la notícia, però «La Voz» de Madrid li afegí el següent comentari:
«Rosita Rodrigo pertocava a una veïna queia festiva i a la quinta del «Arco Iris». Entenent

ingrés per estas latituds algun exiliat que era Tenia pot aquella època una multitudina figura, que els anys superaban ja a minar solitud. Per suposició, de can-que joia, però que els anys ja li comencen a pesar, furtives, ben juntes, van fent de les seves a l'altra banda del mar. Mentre una pres-part en riu i altres a profit dels jocs, la Rosita, per no Espanya, la detentat d'actes re-sembla perquè saltava s'indigna. Les dues ho fan de dir en català. La Lola, una festiva; la Rosita, una seriosa.
La notícia, que era arribada de Buenos Aires, diu així:
Buenos Aires, 28. — S'ha notat que la «vedette» espanyola Rosita Rodrigo, feu detentat aquí en un acte espanyol perquè estaves sindicada. No solament no s'acomen-tenia que fossin exiliats, sinó que demanà que fossin lliurats a les autoritats faccioses. Ella mateixa es comprometé a pagar les despeses del viatge. A això, naturalment, no s'accedí.
Res més no ens diu la notícia, però «La Voz» de Madrid li afegí el següent comentari:
«Rosita Rodrigo pertocava a una veïna queia festiva i a la quinta del «Arco Iris». Entenent

«PARTIT ALEMANY DE LA LLIBERTAT»

Demana, entre altres coses, que sigui abandonada l'aventura d'Espanya i que es dissolgui el Reichstag, el qual «es compon de lacais a les ordres del despotisme»

Berlin, 10. — Circula per Alemanya amb gran profusió un folletí de paper gru, signat pel «Partit Alemany de la Llibertat».
Entre altres coses, poden llegir-s'hi els següents paràgrafs:
«El Partit Alemany de la Llibertat fa una línia fraterna d'homos i dones encara a servir Alemanya i conquistar la seva llibertat. El Partit Alemany de la Llibertat comprèn doncs a homes de totes les classes socials i de totes les professions; als seus rangs hi ha catòlics i protestants; els antics nacionals-alemanys i els antics social-demòcrates i membres del partit nacional-socialista.
El seu programa demana en la jornada alemanya que vol iniciar-se, a les institucions per a desmantellar la èpica alemanya i la seva antiga fauna. Aquesta jornada vol conquistar per a Alemanya el...»

que perdé i que cada dia torna a perdre».
Les finalitats del partit alemany de la Llibertat són: la lluita contra tota exageració política; la lluita contra l'autarquia, la qual arriba al ement alemany, priva de intel·ligència el poble alemany, i augmenta el preu del pa; el partit lluita contra els grans comerços industrials; reclama espai vital per als petits patrons artífers i comerciants.
El fascisme acompanya altres finalitats del partit, entre les quals hi ha la posició social, la protecció de les confessions religioses, la independència i imparcialitat dels tribunals, la llibertat de pensament i opinió.
Demana que s'acordi amb l'antic Dret alemany, els «Führer» donin exemple al poble de llurs actes, que puguin ésser elegits i des-lliurats.
Reclama la dissolució del Reichstag, el qual «es compon de lacais a les ordres del despotisme». Reclama, també, la celebració d'eleccions per a «donar representants lliures d'un poble lliure». Considera que les eleccions han d'elevar-nos amb llibertat de persona i llibertat de veu.
El partit exterior, el partit Alemany de la Llibertat, demana «per tota la població, política i cap d'aquelles explosions contra els quals Schacht posa en guàrdia el poble amb gran insistència».
El fascisme araba diu:
«Anira obrint resultat, però amb intel·ligència. Que cadascú mantingui al seu lloc i actuï en el seu nom antic. Les armes són fortes de Tenenç amb la mentada, la falsedat i la traïció. Obreu i feu propaganda, amb prudència. Aeu poca estal al nostre costat; però aiat serem corintars, i més tard, milions.—Holl Deutschland!»

Forster, amb el coronel von Frisch, amb milers d'oficials alemanys, amb milions d'homos i dones alemanys que demanen que s'abandoni immediatament l'aventura empresa a Espanya.
No volem una nova guerra; no volem l'endamentament de la nostra patria; no volem cap aventura i cap d'aquelles explosions contra els quals Schacht posa en guàrdia el poble amb gran insistència».
El fascisme araba diu:
«Anira obrint resultat, però amb intel·ligència. Que cadascú mantingui al seu lloc i actuï en el seu nom antic. Les armes són fortes de Tenenç amb la mentada, la falsedat i la traïció. Obreu i feu propaganda, amb prudència. Aeu poca estal al nostre costat; però aiat serem corintars, i més tard, milions.—Holl Deutschland!»

«En reclamar això, ens volem plenament d'acord amb l'abnirant

Els feixistes recluten dones mores per tal d'enviar-les a Espanya

Tànger, 18. — L'important periodista d'aquesta ciutat «Democràcia» publica una sensacional informació demanant els interessos feixistes a la zona del Marroc i a la internacional de Tànger.
El motiu principal de les manifestacions que ara realitzen, és el reclutament de mores, per a portar-les a Espanya, a les quals d'una manera subvenció per estar llurs familiars lluitant a l'front «francès», puix que al Marroc no és possible d'atendre-les.
En l'important informació es planteja la necessitat d'afavorir aquest reclutament, ja que el feixisme parca efectuat amb auto-

ritat repressiva convenient a l'economia de la zona. És clar que als militars rebuts en els interessos l'investidor, per tal com sabem que aquella zona moment està a l'ur poder francès.
Hom apleta a la informació que, a part de les consideracions de guerra, no es pot utilitzar que les mores treballades serien ocupades en feines agrícoles, subvenció als homes, ja que molts treballadors d'aquella zona pagat reclutar al Marroc per manca d'homos.
Es pot assegurar que la rutina del proletariat serà completa dintre de poc temps.

Demà, diumenge, a les deu del matí, a l'Àngel Monumental, gran miting, organitzat per la comissió pro Hospitals de Sang.
Miquel Espinar
Fèlix Martí Ibáñez
Joaquim Cortés
Frederica Montseny
Presidirà ROBERT ALFONSO, secretari de la Federació Local de Sindicats Unics.